

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 27. februarja 2025 *

„Predhodno odločanje – Pravosodno sodelovanje v civilnih in gospodarskih zadevah – Uredba (EU) št. 1215/2012 – Člen 25(1) – Dogovor o pristojnosti – Presoja veljavnosti dogovora – Nenatančnost in neuravnoteženost – Pravo, ki se uporabi – Pojem „ničnost materialne veljavnosti““

V zadevi C-537/23,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Cour de cassation (kasacijsko sodišče, Francija) z odločbo z dne 13. aprila 2023, ki je na Sodišče prispela 22. avgusta 2023, v postopku

Società Italiana Lastre SpA (SIL)

proti

Agora SARL,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi T. von Danwitz, podpredsednik Sodišča v funkciji predsednika prvega senata, A. Kumin (poročevalec) in A. Arabadjiev, sodnika,

generalni pravobranilec: A. M. Collins,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Società Italiana Lastre SpA (SIL) F. Boucard, avocat,
- za francosko vlado R. Bénard in B. Dourthe, agenta,
- za češko vlado A. Edelmannová, M. Smolek in J. Vlácil, agenti,
- za Evropsko komisijo S. Noë in W. Wils, agenta,

* Jezik postopka: francoščina.

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 25(1) Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 2012, L 351, str. 1; v nadaljevanju: Uredba Bruselj Ia).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Società Italiana Lastre SpA (SIL) (v nadaljevanju: SIL), družbo italijanskega prava, in Agora SARL, družbo francoskega prava, v zvezi s pristojnostjo francoskih sodišč za odločanje o pozivu k udeležbi v postopku na podlagi garancije, ki ga je družba Agora vložila zoper družbo SIL v okviru tožbe za ugotovitev odgovornosti in plačilo odškodnine, ki je bila vložena proti tema družbama.

Pravni okvir

Mednarodno pravo

Haaška konvencija o sporazumih o izbiri sodišča z dne 30. junija 2005

- 3 Člen 5(1) Haaške konvencije z dne 30. junija 2005 o sporazumih o izbiri sodišča (v nadaljevanju: Haaška konvencija iz leta 2005), ki je bila podpisana 1. aprila 2009 in katere sklenitev je bila v imenu Evropske unije odobrena s Sklepom Sveta 2014/887/EU z dne 4. decembra 2014 (UL 2014, L 353, str. 5), določa:

„Sodišče ali sodišča države pogodbenice, določena v sporazumu o izbiri izključno pristojnega sodišča, so pristojna za odločanje v sporu, za katerega se uporablja sporazum, razen če je sporazum v skladu z zakonodajo navedene države ničen.“

Luganska konvencija II

- 4 Člen 1 Konvencije o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, ki je bila podpisana 30. oktobra 2007 (v nadaljevanju: Luganska konvencija II) in katere sklenitev je bila v imenu Evropske skupnosti odobrena s Sklepom Sveta 2009/430/ES z dne 27. novembra 2008 (UL 2009, L 147, str. 1), določa:

„1. Ta konvencija se uporablja v civilnih in gospodarskih zadevah, ne glede na naravo sodne oblasti. Zlasti ne zajema davčnih, carinskih ali upravnih zadev.

[...]

3. V tej konvenciji pomeni izraz ‚država, ki jo veže ta konvencija‘ vsako državo, ki je pogodbenica te konvencije, ali državo članico Evropske skupnosti. Pomeni lahko tudi Evropsko skupnost.“

5 Naslov II te konvencije, naslovljen „Pristojnost“, med drugim vsebuje oddelka 1 in 2 te konvencije, ki združujeta splošna pravila o pristojnosti in posebna pravila o pristojnosti.

6 Člen 23(1) navedene konvencije določa:

„Če so se stranke, od katerih ima vsaj ena svoje stalno prebivališče v državi, ki jo veže ta konvencija, dogovorile, da mora biti za spore, ki so ali ki bodo mogoče nastali v zvezi z določenim pravnim razmerjem, pristojno določeno sodišče ali sodišča določene države, ki jo veže ta konvencija, je pristojno to sodišče oz. so pristojna sodišča te države. Ta pristojnost je izključna, razen če se stranke niso dogovorile drugače. Dogovor o pristojnosti mora biti sklenjen:

(a) v pisni obliki ali potrjen v pisni obliki; ali

(b) v obliki, ki je v skladu s prakso, ki je ustaljena med strankami, ali

(c) v mednarodni trgovini v skladu z mednarodnimi trgovskimi običaji, ki so znani strankam ali bi jim morali biti znani in ki so splošno priznani v mednarodni trgovini in redno upoštevani s strani strank pogodb istega tipa v okviru zadevne panoge.“

Pravo Unije

Bruseljska konvencija

7 Člen 17 Konvencije z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 1972, L 299, str. 32), kakor je bila spremenjena s poznejšimi konvencijami o pristopu novih držav članic k tej konvencij (v nadaljevanju: Bruseljska konvencija), je določal:

„Če so se stranke, od katerih ima vsaj ena svoj sedež ali stalno prebivališče v državi pogodbenici, dogovorile, da mora biti za spore, ki so ali ki bodo mogoče nastali v zvezi z določenim pravnim razmerjem, pristojno določeno sodišče ali sodišča določene države pogodbenice, je pristojno samo to sodišče oziroma so pristojna samo sodišča te države pogodbenice. Dogovor o pristojnosti mora biti sklenjen:

(a) v pisni obliki ali potrjen v pisni obliki;

ali

(b) v obliki, ki je v skladu s prakso, ki je ustaljena med strankama;

ali

(c) v mednarodni trgovini v skladu z mednarodnimi trgovskimi običaji, ki so znani strankam ali bi jim morali biti znani in ki so splošno priznani v mednarodni trgovini in redno upoštevani s strani strank pogodb istega tipa v okviru zadevne panoge.

[...]

Če je dogovor o pristojnosti sklenjen le v korist ene od strank, ta ohrani pravico, da sproži postopek pred katerim koli drugim sodiščem, ki je pristojno po tej konvenciji.

[...]"

Uredba Bruselj I

- 8 Člen 23 Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42; v nadaljevanju: Uredba Bruselj I) je v odstavku 1 določal:

„Če so se stranke, od katerih ima vsaj ena svoje stalno prebivališče v državi članici, dogovorile, da mora biti za spore, ki so ali ki bodo mogoče nastali v zvezi z določenim pravnim razmerjem, pristojno določeno sodišče ali sodišča določene države članice, je pristojno to sodišče oz. so pristojna sodišča te države članice. Ta pristojnost je izključna, razen če se stranke niso dogovorile drugače. Dogovor o pristojnosti mora biti sklenjen:

- (a) v pisni obliki ali potrjen v pisni obliki; ali
- (b) v obliki, ki je v skladu s prakso, ki je ustaljena med strankama; ali
- (c) v mednarodni trgovini v skladu z mednarodnimi trgovskimi običaji, ki so znani strankam ali bi jim morali biti znani in ki so splošno priznani v mednarodni trgovini in redno upoštevani s strani strank pogodb istega tipa v okviru zadevne panoge.“

Uredba Bruselj Ia

- 9 V uvodnih izjavah 4, 6, 15, 16 in od 18 do 20 Uredbe Bruselj Ia je navedeno:

„(4) [...] Nujno je potrebno sprejetje določb za poenotenje kolizijskih pravil glede pristojnosti v civilnih in gospodarskih zadevah ter zagotavljanje hitrega in enostavnega priznanja ter izvršitve sodnih odločb, sprejetih v državi članici.

[...]

- (6) Zaradi doseganja cilja prostega pretoka sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah je treba zagotoviti in je primerno, da pravila, ki urejajo pristojnost ter priznanje in izvršitev sodnih odločb, ureja zavezujoč in neposredno uporabljen pravni akt Unije.

[...]

- (15) Pravila o pristojnosti bi morala biti čim bolj predvidljiva in morajo temeljiti na načelu, da se pristojnost praviloma določa po stalnem prebivališču toženca. Pri tem bi morala taka pristojnost vedno obstajati, razen v nekaterih točno opredeljenih primerih, v katerih je zaradi predmeta spora ali avtonomije strank upravičena druga navezna okoliščina. Da bi postala skupna pravila preglednejša in da ne pride do kolizije pristojnosti, je treba stalno prebivališče pravne osebe opredeliti kot avtonomen koncept.

- (16) Poleg stalnega prebivališča toženca bi morala obstajati tudi alternativna podlaga pristojnosti, ki temelji na tesni povezavi med sodiščem in sporom, ali ki pripomore k pravilnemu delovanju pravosodja. Obstoj tesne povezave bi moral zagotoviti pravno varnost in preprečiti možnost, da bi bil toženec tožen pred sodiščem države članice, katerega pristojnosti razumno ni bilo mogoče predvideti. [...]

[...]

- (18) Šibkejša stranka mora biti v zvezi z zavarovanjem, potrošniškimi pogodbami in zaposlitvijo zaščiten s pravili o pristojnosti, ki so za varstvo njenih pravic ugodnejša od splošnih pravil.
- (19) Razen pri zavarovalnih pogodbah, potrošniških pogodbah ali pogodbah o zaposlitvi, kjer je avtonomija glede določitve pristojnih sodišč dovoljena samo v omejenem obsegu, bi bilo treba, ob upoštevanju izključnih pristojnosti, določenih v tej uredbi, spoštovati avtonomijo pogodbenih strank.
- (20) Vprašanje, ali je dogovor o pristojnosti sodišča, s katerim se izbere sodišče ali sodišča države članice, z vidika materialne veljavnosti ničen in neveljaven, bi bilo treba presoditi po pravu države članice sodišča ali sodišč iz dogovora, vključno s kolizijskimi pravili navedene države članice.“

10 Člen 1 te uredbe določa:

„1. Ta uredba se uporablja v civilnih in gospodarskih zadevah, ne glede na naravo sodišča. Zlasti ne zajema davčnih, carinskih ali upravnih zadev ali odgovornosti države za dejanja in opustitve pri izvajanju državne oblasti (*acta iure imperii*).

2. Ta uredba se ne uporablja za:

- (a) osebna stanja ali pravno in poslovno sposobnost fizičnih oseb, za premoženjska razmerja iz zakonske zveze ali razmerje, za katerega se v skladu z zakonom, ki se zanj uporablja, šteje, da ima primerljiv učinek kot zakonska zveza;
- (b) stečaj, postopke v zvezi z likvidacijo plačilno nesposobnih podjetij ali drugih pravnih oseb, postopke prisilne poravnave in podobne postopke;
- (c) socialno varnost;
- (d) arbitražo;
- (e) preživninske obveznosti, ki izhajajo iz družinskih razmerij, starševstva, zakonske zveze ali svaštva;
- (f) oporoke in dedovanje, vključno s preživninskimi obveznostmi, ki so nastale zaradi smrti.“

- 11 Poglavje II navedene uredbe, naslovljeno „Pristojnost“, med drugim vsebuje oddelke od 1 do 5 in 7 te uredbe, naslovljene „Splošne določbe“, „Posebna pristojnost“, „Pristojnost v zadevah v zvezi z zavarovanjem“, „Pristojnost za potrošniške pogodbe“, „Pristojnost za individualne pogodbe o zaposlitvi“ in „Dogovor o pristojnosti“.

12 Člen 15 te uredbe, ki je v njenem poglavju II, oddelek 3, določa:

„Odstopanje od določb tega oddelka je mogoče samo po dogovoru:

[...]

2. ki omogoča zavarovalcu, zavarovancu ali upravičencu iz zavarovanja, da začne postopek pred drugimi sodišči kot tistimi, določenimi v tem oddelku;

[...].“

13 Člen 19 Uredbe Bruselj Ia, ki je v poglavju II, oddelek 4, te uredbe, določa:

„Odstopanje od določb tega oddelka je mogoče samo po dogovoru:

[...]

2. ki omogoča potrošniku, da začne postopek pred sodišči, ki niso navedena v tem oddelku, ali

[...].“

14 Člen 23 te uredbe, ki je v njenem poglavju II, oddelek 5, določa:

„Odstopanje od določb tega oddelka je mogoče samo po dogovoru:

[...]

2. ki omogoča delavcu, da začne postopek pred sodišči, ki niso navedena v tem oddelku.“

15 Člen 25 navedene uredbe, ki je v njenem poglavju II, oddelek 7, določa:

„1. Če so se stranke, ne glede na njihovo stalno prebivališče, dogovorile, da mora biti za spore, ki so ali ki bodo mogoče nastali v zvezi z določenim pravnim razmerjem, pristojno določeno sodišče ali sodišča določene države članice, je pristojno to sodišče oz. so pristojna sodišča te države članice, razen če je po pravu navedene države članice materialna veljavnost dogovora nična. Ta pristojnost je izključna, razen če se stranke niso dogovorile drugače. Dogovor o pristojnosti je sklenjen:

(a) v pisni obliki ali potrjen v pisni obliki;

(b) v obliki, ki je v skladu s prakso, ki je ustaljena med strankami, ali

(c) v mednarodni trgovini v skladu z mednarodnimi trgovskimi običaji, ki so znani strankam ali bi jim morali biti znani in ki so splošno priznani v mednarodni trgovini ter jih redno upoštevajo stranke pogodb istega tipa v okviru zadevne panoge.

[...]

4. Dogovori ali določbe iz akta o ustanovitvi trusta, ki podeljujejo pristojnost, nimajo pravne veljave, če so v nasprotju s členi 15, 19 ali 23 ali če izključujejo pristojnost sodišč, ki imajo v skladu s členom 24 izključno pristojnost.

[...]"

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 16 Za izvedbo gradnje, ki sta jo naročili dve fizični osebi kot nosilki projekta, je družba Agora z družbo SIL sklenila pogodbo o dobavi fasadnih panelov.
- 17 Ta pogodba o dobavi je vsebovala dogovor o pristojnosti (v nadaljevanju: zadevni dogovor o pristojnosti), v skladu s katerim je bilo za vse spore, ki so izhajali iz te pogodbe ali bili z njo povezani, „[p]ristojno sodišče v Brescii [(Italija)], pri čemer si je družba [SIL] pridržala pravico, da vložijo tožbo zoper kupca pred drugim pristojnim sodiščem v Italiji ali tujini“.
- 18 Po ugotovitvi nepravilnosti pri izvajanju zadevne gradnje sta nosilki projekta novembra 2019 in januarja 2020 pri tribunal de grande instance de Rennes (okrožno sodišče v Rennesu, Francija) med drugim proti družbama Agora in SIL vložili tožbo za ugotovitev odgovornosti in plačilo odškodnine.
- 19 Družba Agora je družbo SIL pozvala k udeležbi v postopku na podlagi garancije. Družba SIL je na podlagi zadevnega dogovora o pristojnosti temu pozivu k udeležbi v postopku na podlagi garancije nasprotovala, pri čemer je uveljavljala ugovor mednarodne nepristojnosti francoskega sodišča.
- 20 Tribunal de grande instance de Rennes (okrožno sodišče v Rennesu) je s sklepom z dne 11. februarja 2021 ta ugovor nepristojnosti zavrnilo. Družba SIL se je zoper ta sklep pritožila.
- 21 Cour d'appel de Rennes (višje sodišče v Rennesu, Francija) je s sodbo z dne 4. novembra 2021, ne da bi preučilo veljavnost zadevne klavzule o pristojnosti glede na italijansko pravo, navedeno odločbo potrdilo z obrazložitvijo, da zadevni dogovor o pristojnosti ni bil zakonit, ker je bila z njim družbi SIL dana večja izbira sodišč, pri katerih lahko vložijo tožbo, kot družbi Agora, ne da bi bili pojasnjeni objektivni elementi, o katerih sta se stranki sporazumeli, da bi določili sodišče, pri katerem je mogoče vložiti tožbo, tako da je bila s tem sporazumom družbi SIL dana diskrecijska izbira, ki je v nasprotju s ciljem predvidljivosti, ki bi ga morale izpolnjevati klavzule o pristojnosti.
- 22 Družba SIL je zoper to sodbo vložila kasacijsko pritožbo pri Cour de cassation (kasacijsko sodišče, Francija), ki je predložitveno sodišče. Družba SIL trdi, da je cour d'appel de Rennes (višje sodišče v Rennesu) kršilo člen 25(1) Uredbe Bruselj Ia, ker bi bilo treba veljavnost dogovora o pristojnosti presojati glede na pravo države članice, katere sodišče je v tem dogovoru določeno za pristojno, v obravnavanem primeru torej glede na italijansko pravo, in ne glede na francosko.
- 23 V zvezi s tem se predložitveno sodišče sprašuje o natančnem obsegu člena 25(1), prvi stavek, Uredbe Bruselj Ia, ker mora v skladu s to določbo dogovor o pristojnosti v bistvu načeloma učinkovati, razen če je „po pravu [države članice, katere sodišče je v tem dogovoru določeno za pristojno,] materialna veljavnost dogovora nična“.

- 24 V obravnavanem primeru naj bi se najprej postavljalo vprašanje, ali je treba veljavnost dogovora o pristojnosti, ki se izpodbija zaradi njegove domnevne nenatančnosti oziroma neuravnoteženosti, preučiti ob upoštevanju avtonomnih meril iz člena 25(1) Uredbe Bruselj Ia ter ciljev predvidljivosti in pravne varnosti, ki se uresničujeta s to uredbo, ali pa je treba to preučitev opraviti glede na merila v zvezi z razlogi za „ničnost materialne veljavnosti“ takega dogovora, zaradi česar bi bilo treba to veljavnost v skladu s tem členom 25(1), prvi stavek, presojati na podlagi prava države članice, v kateri je sodišče, ki je v tem dogovoru določeno za pristojno. V tem okviru želi predložitveno sodišče zlasti izvedeti, ali je treba pojem „ničnost materialne veljavnosti“ razlagati ozko, in sicer tako, da so ti razlogi za ničnost omejeni na goljufijo, zmoto, prevaro, grožnjo in poslovno nesposobnost.
- 25 Dalje, če bi bilo treba veljavnost dogovora o pristojnosti, ki se izpodbija zaradi njegove domnevne nenatančnosti ali neuravnoteženosti, preučiti ob upoštevanju avtonomnih meril, ki izhajajo iz člena 25(1) Uredbe Bruselj Ia, ter ciljev predvidljivosti in pravne varnosti, ki se uresničujeta s to uredbo, želi predložitveno sodišče izvedeti, ali je treba to določbo razlagati tako, da je dogovor o pristojnosti, ki eno od strank zavezuje, da tožbo vloži pri sodišču, ki je določeno z njim, medtem ko drugi stranki omogoča, da tožbo vloži pri tem sodišču ali pri katerem koli drugem pristojnem sodišču, veljaven.
- 26 Nazadnje, če bi bilo treba veljavnost dogovora o pristojnosti, ki se izpodbija zaradi njegove domnevne neuravnoteženosti, preučiti ob upoštevanju meril v zvezi z razlogi za ničnost „materialne veljavnosti“ tega dogovora v smislu navedene določbe, predložitveno sodišče sprašuje, katero nacionalno pravo se uporablja za presojo te veljavnosti, če navedeni dogovor eni od strank omogoča, da vloži tožbo pri sodiščih več držav, in če ta stranka na dan, ko se je pred sodiščem začel postopek, še ni opravila izbire.
- 27 V teh okoliščinah je Cour de cassation (kasacijsko sodišče) Sodišču predložilo ta vprašanja za predhodno odločanje:
- „1. Kadar gre za asimetrično klavzulo o pristojnosti, ki zgolj eni od strank ponuja možnost, da izbere sodišče po svoji želji, pristojno po splošnih pravnih pravilih, ki ni tisto, ki je navedeno v tej klavzuli, ali je treba, če druga stranka trdi, da je ta klavzula zaradi svoje nenatančnosti in/ali svoje neuravnoteženosti nezakonita, to vprašanje presojati glede na avtonomna pravila, ki izhajajo iz člena 25(1) Uredbe Bruselj Ia, ter glede na cilj predvidljivosti in pravne varnosti, uresničevan s to uredbo, ali pa ga je treba presojati ob uporabi prava države članice, določene s klavzulo? Drugače povedano, ali je to vprašanje zajeto z materialno veljavnostjo klavzule v smislu tega člena? Ali je treba, nasprotno, šteti, da se materialni pogoji za veljavnost klavzule razlagajo ozko in se nanašajo le na materialne razloge za ničnost ter predvsem na goljufijo, zmoto, prevaro, grožnjo in poslovno nesposobnost?
 2. Če je treba vprašanje nenatančnosti ali neuravnoteženosti klavzule presojati glede na avtonomna pravila, ali je treba člen 25(1) Uredbe Bruselj Ia razlagati tako, da se klavzula, ki eni stranki dovoljuje začeti postopek le pri enem sodišču, drugi stranki pa omogoča, da postopek začne pri tem sodišču in poleg tega pri katerem koli drugem sodišču, pristojnem po splošnih pravnih pravilih, mora ali ne sme uporabiti?

3. Če je asimetričnost klavzule zajeta z materialnim pogojem, kako je treba razlagati to besedilo in zlasti napotitev na pravo države, v kateri je sodišče, ki je določeno za pristojno, kadar klavzula določa več sodišč ali kadar je v njej določeno eno sodišče in se hkrati eni od strank pušča možnost, da izbere drugo sodišče, ter na dan, ko je bil pred sodiščem začet postopek, do te izbire še ni prišlo:
- ali je nacionalno pravo, ki se uporabi, pravo edinega izrecno določenega sodišča, ne da bi bilo pomembno, da bi bilo mogoče postopek začeti tudi pred drugimi?
 - kadar je določenih sodišč več, ali je mogoče uporabiti pravo sodišča, pri katerem je bil postopek dejansko začet?
 - nazadnje, ali je treba ob upoštevanju uvodne izjave 20 Uredbe Bruselj Ia napotitev na pravo sodišča določene države članice razumeti tako, da pomeni materialna pravila te države ali njena kolizijska pravila?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

- 28 Predložitveno sodišče želi s prvim vprašanjem v bistvu izvedeti, ali je treba člen 25(1) Uredbe Bruselj Ia razlagati tako, da je treba v okviru presoje veljavnosti dogovora o pristojnosti očitke, ki se nanašajo na domnevno nenatančnost oziroma neuravnoteženost tega dogovora, preučiti glede na merila v zvezi z razlogi za „ničnost materialne veljavnosti“ tega dogovora, ki so opredeljena v pravu držav članic v skladu s to določbo, ali pa je treba te očitke preučiti glede na avtonomna merila, ki izhajajo iz tega člena.
- 29 Člen 25(1), prvi stavek, Uredbe Bruselj Ia določa, da „[č]e so se stranke [...] dogovorile, da mora biti za spore, ki so ali ki bodo mogoče nastali v zvezi z določenim pravnim razmerjem, pristojno določeno sodišče ali sodišča določene države članice, je pristojno to sodišče oz. so pristojna sodišča te države članice, razen če je po pravu navedene države članice materialna veljavnost dogovora nična“.
- 30 Uredba Bruselj Ia ne vsebuje opredelitve pojma „ničnost materialne veljavnosti“ in za opredelitev tega pojma prav tako ne napotuje na pravo držav članic. V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča iz zahteve po enotni uporabi prava Unije in načela enakosti izhaja, da je treba besedilo določbe prava Unije, ki za določitev svojega pomena in obsega ne napotuje izrecno na pravo držav članic, navadno v vsej Uniji razlagati avtonomno in enotno, pri čemer je treba upoštevati običajni pomen tega besedila v vsakdanjem jeziku ter splošni kontekst, v katerem se uporablja, in cilje, ki se uresničujejo z ureditvijo, katere del je (glej v tem smislu sodbi z dne 10. junija 2021, *Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (Agent innocent)*, C-279/19, EU:C:2021:473, točka 23, in z dne 4. oktobra 2024, *AFAÏA*, C-228/23, EU:C:2024:829, točka 39 in navedena sodna praksa).
- 31 Prvič, izraz „materialno“ se v skladu z njegovim običajnim pomenom v vsakdanjem jeziku v sodbah in procesnih aktih uporablja za napovedovanje, da sodišče po preučitvi vprašanj glede pristojnosti, obličnosti in dopustnosti obravnava vprašanja, ki se nanašajo na sam predmet postopka, in sicer dejanska oziroma pravna vprašanja, o katerih mora sodišče odločiti na predlog strank.

- 32 Vendar je treba poudariti, da je člen 25(1), prvi stavek, Uredbe Bruselj Ia – v delu, v katerem določa, da so sodišča, ki so jih stranke po dogovoru določile kot pristojna za odločanje o sporih, ki so ali ki bodo mogoče nastali v zvezi z določenim pravnim razmerjem, pristojna, „razen če“ je „materialna veljavnost“ dogovora o pristojnosti po pravu države članice, katere sodišča so določena, „nična“ – omejen na določitev kolizijskega pravila. V tej določbi je tako pojasnjeno, katero nacionalno pravo se uporablja za vprašanje, ali je tak dogovor kljub izpolnjevanju vseh pogojev za veljavnost iz tega člena ničen iz drugih razlogov, ki izhajajo iz tega nacionalnega prava.
- 33 Drugič, v zvezi s sobesedilom, v katero je umeščen člen 25(1), prvi stavek, Uredbe Bruselj Ia, je treba ugotoviti, da je besedilo uvodne izjave 20 te uredbe podobno besedilu te določbe, saj je v njej navedeno, da bi bilo treba „[v]prašanje, ali je dogovor o pristojnosti sodišča, s katerim se izbere sodišče ali sodišča države članice, z vidika materialne veljavnosti ničen in neveljaven, [...] presoditi po pravu države članice sodišča ali sodišč iz dogovora“.
- 34 Poleg tega je treba opozoriti, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso določbe člena 25 Uredbe Bruselj Ia – ker odstopajo tako od pravila iz člena 4 te uredbe, v skladu s katerim se pristojnost določi na podlagi splošnega načela pristojnosti sodišča stalnega prebivališča tožene stranke, kot od pravila, v skladu s katerim je posebna pristojnost določena v členih od 7 do 9 navedene uredbe – glede pogojev, ki so v njih določeni, razlagati ozko (glej v tem smislu sodbo z dne 8. marca 2018, Saey Home & Garden, C-64/17, EU:C:2018:173, točka 24).
- 35 Poudariti pa je treba, da člen 25(1) Uredbe Bruselj Ia poleg sklicevanja na pojem „ničnost materialne veljavnosti“ določa pogoje za veljavnost dogovorov o pristojnosti tako z vsebinskega vidika, in sicer „so se stranke [...] dogovorile, da mora biti za spore, ki so ali ki bodo mogoče nastali v zvezi z določenim pravnim razmerjem, pristojno določeno sodišče ali sodišča določene države članice“, kot s formalnega vidika.
- 36 Zato je treba ugotoviti, da se ta pojem nanaša na splošne razloge za ničnost pogodbe, in sicer zlasti na napake volje, kot so zmota, prevara oziroma grožnja, in poslovna nesposobnost, kar so razlogi, ki drugače kakor pogoji za veljavnost dogovorov o pristojnosti niso urejeni v Uredbi Bruselj Ia, temveč v pravu države članice, katere sodišča so določena.
- 37 Tretjič, razlaga pojma „ničnost materialne veljavnosti“ dogovora o pristojnosti, po kateri se ta dogovor nanaša le na njegovo ničnost glede na splošne razloge za ničnost pogodbe, ki izhajajo iz nacionalnega prava sodišča, določenega s tem dogovorom, je v skladu s cilji Uredbe Bruselj Ia.
- 38 Kot je namreč razvidno med drugim iz uvodnih izjav 4, 6, 15 in 16 Uredbe Bruselj Ia, je namen te uredbe poenotenje kolizijskih pravil glede pristojnosti v civilnih in gospodarskih zadevah z zavezujočim in neposredno uporabljivim pravnim aktom Unije. Iz tega tudi izhaja, da je zakonodajalec Unije želel sprejeti čim bolj predvidljiva in pregledna pravila o pristojnosti za krepitev pravne varnosti in lajšanje pravilnega delovanja pravosodja.
- 39 Sodišče pa je že večkrat razsodilo, da je treba za spodbujanje teh ciljev, zlasti tistega, ki se nanaša na pravno varnost, izboljšati pravno varstvo oseb s sedežem ali stalnim prebivališčem v Uniji, tako da se tožniku omogoči, da zlahka ugotovi, na katero sodišče se lahko obrne, tožencu pa, da razumno predvidi, pred katerim sodiščem je lahko tožen. V tem okviru cilj pravne varnosti zahteva, da se nacionalno sodišče, pred katerim poteka postopek, brez težav izreče o lastni pristojnosti, ne da bi moralo vsebinsko odločati o zadevi (sodba z dne 29. julija 2024, FTI Touristik (Tuj element), C-774/22, EU:C:2024:646, točka 33 in navedena sodna praksa).

- 40 Četrtyč, razlaga iz točk 32 in 36 te sodbe se ujema z zgodovino nastanka člena 25(1) Uredbe Bruselj Ia. Evropska komisija je namreč na strani 9 obrazložitvenega memoranduma k predlogu uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (COM(2010) 748 final), na podlagi katerega je bila sprejeta Uredba Bruselj Ia, poudarila, da je bil namen spremembe člena 23 Uredbe Bruselj I, ki je postal člen 25 Uredbe Bruselj Ia, uvesti „usklajeno kolizijsko pravilo o vsebinski veljavnosti sporazumov o pristojnosti ter tako zagot[oviti] podobno odločitev v zadevi ne glede na sodišče, pred katerim teče postopek [...] [, kar] odraža[...] rešitve iz Haaške konvencije [z dne 30. junija 2005] o sporazumih o pristojnosti“.
- 41 V obravnavani zadevi se dvomi predložitvenega sodišča nanašajo na vprašanje, ali lahko domnevna nenatančnost oziroma neuravnoteženost zadevnega dogovora o pristojnosti pomeni razlog za „ničnost materialne veljavnosti“ v smislu člena 25(1), prvi stavek, Uredbe Bruselj Ia, katere obstoj je treba preučiti glede na nacionalno pravo sodišča, določenega s tem dogovorom, ali pa je treba ta obstoj presojati glede na avtonomna merila, ki izhajajo iz tega člena.
- 42 Prvič, v zvezi s presojo, ali je dogovor o pristojnosti dovolj natančen za to, da se določi, katero sodišče ali sodišča države članice bodo odločala o sporih, ki so ali ki bodo mogoče nastali med strankami, je treba opozoriti, da iz sodne prakse Sodišča, ki se nanaša na člen 17, prvi odstavek, prvi stavek, Bruseljske konvencije in na člen 23(1), prvi stavek, Uredbe Bruselj I, izhaja, da izraza „so se dogovorile“ iz teh določb ni mogoče razlagati tako, da zahteva, da je taka klavzula oblikovana tako, da je pristojno sodišče mogoče določiti zgolj na podlagi njenega besedila. Dovolj je namreč, da so v klavzuli navedeni objektivni elementi, o katerih sta se stranki strinjali zaradi izbire sodišča ali sodišč, ki jim želita predložiti spore, ki so nastali ali bi lahko nastali med njima. Ti elementi, ki morajo biti dovolj natančni, da lahko sodišče, pri katerem je bil začet postopek, odloči, ali je pristojno, so lahko, kjer je to ustrezno, opredeljeni glede na posebne okoliščine primera, ki ga obravnava to sodišče (sodbi z dne 9. novembra 2000, Coreck, C-387/98, EU:C:2000:606, točka 15, in z dne 7. julija 2016, Hőszig, C-222/15, EU:C:2016:525, točka 43).
- 43 Sodišče je poleg tega v bistvu presodilo, da člen 17, prvi odstavek, prvi stavek, Bruseljske konvencije za to, da bi se olajšalo vzajemno priznavanje in izvrševanje sodb, vsebuje zahtevo po natančnosti, ki jo mora izpolnjevati dogovor o pristojnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 9. novembra 2000, Coreck, C-387/98, EU:C:2000:606, točka 17).
- 44 Iz tega izhaja, da v skladu s členom 17, prvi odstavek, prvi stavek, Bruseljske konvencije in členom 23(1), prvi stavek, Uredbe Bruselj I pogoj, da so se stranke „dogovorile“ o pristojnosti sodišča ali sodišč države pogodbenice ali države članice, vsebuje zahtevo po natančnosti, da bi lahko bil veljaven.
- 45 Ker pa člen 25 Uredbe Bruselj Ia, ki v skladu s tabelo iz Priloge III k tej uredbi ustreza členu 23 Uredbe Bruselj I, prav tako vsebuje izraz „so se dogovorile“, je to sodno prakso mogoče prenesti na člen 25(1) Uredbe Bruselj Ia (glej v tem smislu sodbo z dne 25. aprila 2024, Maersk in Mapfre España, od C-345/22 do C-347/22, EU:C:2024:349, točka 52 in navedena sodna praksa), tako da morajo biti v dogovoru o pristojnosti v skladu z zadnjenavedeno določbo med drugim dovolj natančno opredeljeni objektivni elementi, o katerih so se stranke sporazumele, da bi določile sodišče ali sodišča, ki jim nameravajo predložiti spore, ki so nastali ali bodo mogoče nastali.
- 46 Poleg tega naložitev zahteve po natančnosti nujno prispeva k uresničevanju ciljev predvidljivosti, preglednosti in pravne varnosti, ki so navedeni v uvodnih izjavah 15 in 16 Uredbe Bruselj Ia.

- 47 Zato zahteve po natančnosti, ki pogojuje veljavnost dogovora o pristojnosti, ni treba preučiti glede na merila v zvezi z razlogi „ničnosti materialne veljavnosti“ v smislu člena 25(1), prvi stavek, Uredbe Bruselj Ia, temveč glede na avtonomna merila, ki izhajajo iz tega člena 25, kot ga razlaga Sodišče.
- 48 Drugič, v zvezi s presojo domnevne neuravnoteženosti dogovora o pristojnosti je treba navesti, da v skladu s členom 25(4) Uredbe Bruselj Ia dogovori o pristojnosti nimajo učinka, če med drugim ne izpolnjujejo pogojev za veljavnost iz členov 15, 19 ali 23 te uredbe. Iz zadnjemavedenih členov izhaja, da dogovor o pristojnosti, ki najranljivejši stranki zavarovalne pogodbe, potrošniške pogodbe ali pogodbe o zaposlitvi omogoča, da vloži tožbo pri drugih sodiščih od tistih, ki so načeloma pristojna na podlagi določb oddelkov od 3 do 5 poglavja II navedene uredbe, v katere spadajo navedeni členi, ostaja veljaven. V skladu s tem členom 25(4) pa je tak dogovor ničen, če določa odstopanje od pristojnosti v korist zavarovatelja, potrošnikovega sopogodbnika ali delodajalca.
- 49 Kot je v bistvu razvidno iz uvodne izjave 18 Uredbe Bruselj Ia, je za pogodbe o zavarovanju, potrošniške pogodbe in pogodbe o zaposlitvi značilno določeno neravnovesje med strankama, ki ga določbe členov 15, 19 in 23 te uredbe skušajo popraviti tako, da se za šibkejšo stranko uporabijo pravila o pristojnosti, ki so za varstvo njenih pravic ugodnejša od splošnih pravil (glej v tem smislu sodbo z dne 29. julija 2024, FTI Touristik (Tuj element), C-774/22, EU:C:2024:646, točka 44).
- 50 V zvezi s temi pogodbami člen 25(4) Uredbe Bruselj Ia v povezavi s členi 15, 19 in 23 te uredbe tako izrecno ureja primere, v katerih je neuravnotežen dogovor o pristojnosti veljaven, in primere, v katerih ni.
- 51 Zato je treba šteti, da veljavnosti dogovora o pristojnosti z vidika njegove domnevne neuravnoteženosti ni treba preučiti glede na merila v zvezi z razlogi „ničnosti materialne veljavnosti“ v smislu člena 25(1), prvi stavek, Uredbe Bruselj Ia, temveč glede na avtonomna merila, ki izhajajo iz tega člena 25, kot ga razlaga Sodišče.
- 52 Te razlage ne omaje dejstvo, da je člen 17 Bruseljske konvencije določal, da „če je dogovor o pristojnosti sklenjen le v korist ene od strank, ta ohrani pravico, da sproži postopek pred katerim koli drugim sodiščem, ki je pristojno po tej konvenciji“, in torej implicitno priznaval veljavnost dogovora o pristojnosti kljub njegovi neuravnoteženosti. Res je, da niti člen 23 Uredbe Bruselj I niti člen 25 Uredbe Bruselj Ia ne vsebuje enakovrednega pravila glede veljavnosti takega dogovora, ki bi bil neuravnotežen. Vendar zadostuje navesti, kot je to storila Komisija v pisnem stališču, da je iz obrazložitvenega memoranduma k predlogu uredbe Sveta (ES) o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, ki ga je predložila Komisija (COM(1999) 348 final, str. 19), na podlagi katerega je bila sprejeta Uredba Bruselj I, razvidno, da cilj odprave tega pravila ne odraža nič drugega kot odločitev zakonodajalca Unije, „da potrdi, da je pristojnost, podeljena s klavzulo o izbiri sodišča, izključna pristojnost [...], in omogoči, da se stranke lahko dogovorijo, da ta pristojnost ni izključna, pri čemer je omilitev upravičena s spoštovanjem avtonomije volje strank“.
- 53 Glede na vse navedene preudarke je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 25(1) Uredbe Bruselj Ia razlagati tako, da v okviru presoje veljavnosti dogovora o pristojnosti očitkov, ki se nanašajo na domnevno nenatančnost oziroma neuravnoteženost tega dogovora, ni treba

preučiti glede na merila v zvezi z razlogi za „ničnost materialne veljavnosti“ tega dogovora, ki so opredeljena v pravu držav članic v skladu s to določbo, temveč glede na avtonomna merila, ki izhajajo iz tega člena.

Drugo vprašanje

- 54 Predložitveno sodišče želi z drugim vprašanjem v bistvu izvedeti, ali je treba člen 25(1) Uredbe Bruselj Ia razlagati tako, da je dogovor o pristojnosti – na podlagi katerega lahko ena od strank tega dogovora tožbo vloži le pri sodišču, ki je določeno v njem, medtem ko je drugi stranki dovoljeno, da tožbo vloži pri tem ali pri katerem koli drugem pristojnem sodišču – veljaven.
- 55 Prvič, ker se v obravnavanem primeru zdi, da zadevni dogovor o pristojnosti družbi SIL omogoča, da vloži tožbo pri sodiščih različnih držav, saj določa, da si ta družba pridržuje možnost, da vloži tožbo „pri drugem pristojnem sodišču v Italiji ali tujini“, je treba navesti, da se člen 25(1), prvi stavek, Uredbe Bruselj Ia sicer sklicuje na sodišča „države članice“, vendar te določbe ni mogoče razlagati tako, da morajo stranke nujno določiti sodišča ene in iste države članice.
- 56 Naložitev take omejitve bi bila namreč v nasprotju z avtonomijo volje strank, ki jo je treba, kot je razvidno iz uvodne izjave 19 Uredbe Bruselj Ia, spoštovati ob upoštevanju, prvič, izjem, določenih v členu 25(4) te uredbe v povezavi z njenimi členi 15, 19 in 23 na področju zavarovalnih in potrošniških pogodb ter pogodb o zaposlitvi, pri katerih lahko dogovori o pristojnosti odstopajo od pravil o pristojnosti, določenih z navedeno uredbo, le v omejenem obsegu, in drugič, sodišč, ki imajo izključno pristojnost v skladu s tem členom 25(4) v povezavi s členom 24 iste uredbe.
- 57 Poleg tega sodišča, pristojna na podlagi določb poglavja II Uredbe Bruselj Ia, potrjujejo, da lahko stranke v nekaterih primerih vložijo tožbo pri sodiščih več držav članic. Iz člena 4(1) in člena 5(1) te uredbe v povezavi z njenima členoma 7 in 8 namreč izhaja, da je oseba s stalnim prebivališčem v državi članici mogoče tožiti ne le pred sodišči te države, ampak tudi pred sodišči druge države članice, zlasti če je kraj izpolnitve zadevne pogodbene obveznosti, kraj, kjer je prišlo do škodnega dogodka, ali stalno prebivališče drugega toženca v tej drugi državi članici.
- 58 V obravnavanem primeru veljavnosti zadevnega dogovora o pristojnosti tako ni mogoče izpodbijati glede na člen 25(1) Uredbe Bruselj Ia na podlagi tega, da ta dogovor stranki omogoča vložitev tožbe pri sodiščih različnih držav članic ali držav pogodbenic Luganske konvencije II v smislu člena 23(1), prvi stavek, te konvencije v povezavi z njenim členom 1(3).
- 59 Drugič, navesti je treba, da dogovor o pristojnosti, ki dovolj natančno določa sodišča držav članic ali držav pogodbenic Luganske konvencije II, pri katerih je mogoče vložiti tožbo, in sicer na eni strani konkretno sodišče, na drugi strani pa druga sodišča, pristojna na podlagi določb poglavja II, oddelka 1 in 2, Uredbe Bruselj Ia ter naslova II, oddelka 1 in 2, navedene konvencije, izpolnjuje zahtevo po natančnosti, ki izhaja iz člena 25(1) te uredbe, ter cilje predvidljivosti, preglednosti in pravne varnosti, navedene v uvodnih izjavah 15 in 16 navedene uredbe. V resnici gre namreč za napotitev na splošna pravila o pristojnosti, določena v tej uredbi in navedeni konvenciji.
- 60 Vendar je treba pojasniti, da če bi se zadevni dogovor o pristojnosti v delu, v katerem se nanaša na „drugo pristojno sodišče [...] v tujini“, razlagal tako, da določa tudi eno ali več sodišč ene ali več držav, ki niso niti članice Unije niti pogodbenice Luganske konvencije II, bi bil v tem primeru v nasprotju z Uredbo Bruselj Ia. Ta dogovor o pristojnosti bi bil namreč v nasprotju s cilji

predvidljivosti, preglednosti in pravne varnosti iz uvodnih izjav 15 in 16 te uredbe, ker pravo Unije samo po sebi ne bi omogočalo določitve pristojnih sodišč, saj je ta določitev lahko odvisna od uporabe pravil mednarodnega zasebnega prava tretjih držav.

- 61 V takem primeru pa obstaja povečano tveganje sporov o pristojnosti, ki škodujejo pravni varnosti, saj lahko uporaba teh nacionalnih pravil privede do različnih rešitev (glej v tem smislu sodbo z dne 8. februarja 2024, Inkreal, C-566/22, EU:C:2024:123, točka 31).
- 62 Zato lahko zadevni dogovor o pristojnosti glede na sodno prakso, navedeno v točki 42 te sodbe, izpolnjuje zahtevo po natančnosti le, če ga je mogoče razlagati tako, da določa, da o sporih med strankama odločajo sodišče v Brescii in pristojna sodišča držav članic ali držav pogodbenic Luganske konvencije II.
- 63 Tretjič, v zvezi z veljavnostjo dogovora o pristojnosti, ki eni stranki podeljuje več pravic kot drugi, je treba ugotoviti, da razen v primerih, ki so izrecno prepovedani z Uredbo Bruselj Ia, neuravnoteženost takega dogovora ne more omajati njegove veljavnosti na podlagi zahtev, navedenih v členu 25 te uredbe.
- 64 Člen 25 Uredbe Bruselj Ia namreč, tako kot Bruseljska konvencija in Uredba Bruselj I, temelji na načelu avtonomije volje strank (glej v tem smislu sodbe z dne 9. novembra 2000, Coreck, C-387/98, EU:C:2000:606, točka 14; z dne 7. februarja 2013, Refcomp, C-543/10, EU:C:2013:62, točka 26, in z dne 18. novembra 2020, DelayFix, C-519/19, EU:C:2020:933, točka 38). Kot pa je razvidno iz točke 56 te sodbe, je treba na podlagi uvodne izjave 19 Uredbe Bruselj Ia sklepati, da je zakonodajalec Unije nameraval dati prednost spoštovanju tega načela, tako da je treba sprejeti voljo strank ob upoštevanju izjem, določenih v členu 25(4) te uredbe v povezavi z njenimi členi 15, 19, 23 in 24. Poleg tega, kot je razvidno iz točk od 48 do 50 te sodbe, ti členi 15, 19 in 23, na katere napotuje člen 25(4), izrecno omogočajo sklenitev neuravnoteženih dogovorov o pristojnosti v korist najranljivejše stranke v zavarovalni, potrošniški pogodbi ali pogodbi o zaposlitvi. Taka pogodba tako zaradi neuravnoteženosti ne postane nezakonita, če so stranke svobodno privolile v njeno sklenitev.
- 65 V obravnavanem primeru se zdi – kar mora preveriti predložitveno sodišče – da zadevni dogovor o pristojnosti ni niti v nasprotju z določbami členov 15, 19 ali 23 Uredbe Bruselj Ia niti ne odstopa od izključne pristojnosti na podlagi člena 24 te uredbe, tako da kljub svoji neuravnoteženosti ni v nasprotju s členom 25 te uredbe.
- 66 Iz člena 25(1), drugi stavek, Uredbe Bruselj Ia vsekakor izhaja, da je pristojnost sodišča, določenega z dogovorom o pristojnosti, izključna, razen če se stranke niso dogovorile drugače. Zato ni razvidno, da bi bila okoliščina, da je bila v skladu z zadevnim dogovorom o pristojnosti le družba Agora prisiljena spoštovati to izključno pristojnost, podeljeno sodišču v Brescii, sama po sebi v nasprotju s tem členom 25.
- 67 Glede na zgornje preudarke je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 25(1) in (4) Uredbe Bruselj Ia razlagati tako, da je dogovor o pristojnosti – na podlagi katerega lahko ena od strank tega dogovora tožbo vloži le pri sodišču, ki je določeno v njem, medtem ko je drugi stranki dovoljeno, da tožbo vloži pri tem ali pri katerem koli drugem pristojnem sodišču – veljaven, če, prvič določa pristojnost sodišč ene ali več držav, ki so bodisi članice Unije bodisi pogodbenice Luganske konvencije II, drugič, opredeljuje objektivne elemente, ki so dovolj natančni, da lahko

sodišče, pri katerem je vložena tožba, ugotovi, ali je pristojno, in tretjič, ni v nasprotju z določbami členov 15, 19 ali 23 te uredbe in ne odstopa od izključne pristojnosti na podlagi člena 24 te uredbe.

Tretje vprašanje

- 68 Glede na odgovor na prvo vprašanje na tretje ni treba odgovoriti.

Stroški

- 69 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

- 1. Člen 25(1) Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah**

je treba razlagati tako, da

v okviru presoje veljavnosti dogovora o pristojnosti očitkov, ki se nanašajo na domnevno nenatančnost oziroma neuravnoteženost tega dogovora, ni treba preučiti glede na merila v zvezi z razlogi za „ničnost materialne veljavnosti“ tega dogovora, ki so opredeljena v pravu držav članic v skladu s to določbo, temveč glede na avtonomna merila, ki izhajajo iz tega člena.

- 2. Člen 25(1) in (4) Uredbe št. 1215/2012**

je treba razlagati tako, da

je dogovor o pristojnosti – na podlagi katerega lahko ena od strank tega dogovora tožbo vloži le pri sodišču, ki je določeno v njem, medtem ko je drugi stranki dovoljeno, da tožbo vloži pri tem ali pri katerem koli drugem pristojnem sodišču – veljaven, če, prvič določa pristojnost sodišč ene ali več držav, ki so bodisi članice Evropske unije bodisi pogodbenice Konvencije o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, ki je bila podpisana 30. oktobra 2007 in katere sklenitev je bila v imenu Evropske skupnosti odobrena s Sklepom Sveta 2009/430/ES z dne 27. novembra 2008, drugič, opredeljuje objektivne elemente, ki so dovolj natančni, da lahko sodišče, pri katerem je vložena tožba, ugotovi, ali je pristojno, in tretjič, ni v nasprotju z določbami členov 15, 19 ali 23 te uredbe in ne odstopa od izključne pristojnosti na podlagi člena 24 te uredbe.

Podpisi